

PALAU de la MUSICA CATALANA

Recital de Cançons

CARME AMAT

CANTATRIU

JOSEP CAMINALS

PIANISTA

Dilluns dia 12 de Març de 1923

a dos quarts de deu del vespre

ELS AUBERCOCS I LES PETITES CULLIDORES

Josep Carner

Diu Iris a Mirtila:

—Oh amiga, jo no sé...
Tans aubercocs hi deixes
damunt l'aubercoquè?

—Oh Iris, prou m'agrada
menjar-ne a torballins
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.

Mes arriba el mal temps
i, aprop d'un flam furient,
jo sento en la teulada
dancar teules i vent.

I em plau quan nostra mare,
veient-nos entristis,
i com freguem els nassos
i com bufem els dits,
ens dugui riolera

—quan cau la neu a flocs—
un pot amb confitures
de presocs o aubercocs.

Totes les traduccions són aplicades a la música i, les no signades, fetes d'En **Joaquim Pena**.

PROGRAMA

I

Infidel	CORNELIUS
Mon amor és flor	BRAHMS
Ja vé!	WOLF
Afecció.	STRAUSS
Les fulles són mortes.	DORET
Cançó del cavallet	SEVERAC
La Primavera.	HAHN

II

Mon cant és amarg i feréstec	BORODINE
Desig	CUI
Al ball.	TSCHAIKOWSKY
Cançó de breçol	ARENKY
La nit	GRETSCHANINOW
L'estrella indiscreta	TCHEREPNINE
Tres cançonetes (Records d'infantesa)	STRAWINSKY
La garsa. El corb. Mico-maco.	

III

La non-non de la morta	APELES MESTRES
A on roser	MORERA
El bastó	PAHISA
El mal de l'amor	PUJOL
Has permès que t'estimes!	LOZANO
L'hora grisa	MOMPOU
Muntanya amunt	PLANAS
Els aubercocs i les petites cullidores	TOLDRA

Piano PLEYEL

Reste prohibit l'entrar i sortir de la Sala durant l'execució de les obres.

HAS PERMES QUE T'ESTIMÉS

Xavier Gambús

Has permès que t'estimés
per: després abandonar-me:
què n'he tret, doncs, d'estimar,
si també tinc d'oblidar-te?

Què n'he tret de sofrir tant,
si tampoc puc consolar-me
amb tos ulls radiants de foc
o amb tos llavis com de grana?

Què n'he tret de pensa en tu,
si ara em migro d'enyorança?

L'HORA GRISA

Manel Blancafort

Tot dorm a l'hora grisa,
els arbres, les muntanyes, els ocells, el vent.
Solament el fum fa son camí lentament
amunt, com l'oració.

Més tard, quant tot serà negre,
sortirà una estrella d'or...

Tot dorm a l'hora grisa,
els arbres, les muntanyes, els ocells, el vent.

MUNTANYA AMUNT

Joan M. Guasch

El bon pastor, veinent-les tan frisoses,
els hi va obrir el corral,
que les neus ja eren foses i cua,
i a Mantet, feia un temps primaveral.

Obrí de bat a bat, i la mes vella
botà darrera d'ell;
l'Andreu, cantant li va posar l'esquella,
després prengué el bastó i el gec de pell.

Adéu, amor! ta darrera abraçada
l'eixamplaré per sobre els prats florits...
I avançà la ramada
cridant a n'els cabrits.

I el bon pastor tot el carré eixordava
amb les botes de claus...
La moixa amb el braç alt el saludava,
i ell s'endugué el record dels seus ulls blaus.

EL BASTÓ

Josep Pijaan

La branca de faig floria, floria...
Mirant-la de baix, tot jo m'hi dalia.
—Branqueta de faig, hauràs de ser mia,
que'm vull fè un bastó per tota la vida!—
Quan sóc alli dalt el món la alegria,
en cel i verdor la terra es perdia.
Li pots dir adéu, la branca florida,
a aquets horitzons coberts de delícies!
Irem terra enllà, camina, camina,
irem tots dos sols per pobles i viles...
podrem veure el món, fruit d'altres dïxes...
prò mai tornaràn a treure florida.
Als cops de destrai els aucells fugien:
les flors del braci plovien, plovien...
Li poso una amor per tota la vida!...

EL MAL DE L'AMOR

J. M. Folch i Torres

Ting el mal de no estimar,
que és mal de desesperança.
Bé hi ha qui en sap una font
d'un aiga que el mal acaba;
jo prou hi voldria anar,
mes la font és molt llunyana.
—Deixa'm tes ales, Amor,
per seguir el pla i la muntanya!

He cridat tres cops l'Amor,
resposta no me'n ha dada.
Tres cops l'he cridat tan fort,
que al fi ma veu s'és nuada;
potser que l'Amor es lluny
o ma veu no és prou manyaga.
¡El cridaré ben baixet
amb veu al cor amagada!

L'he cridat del fons del cor
i li he demanat les ales.
De tan alt com he volat,
gairebé al sol me'n anava.
Del sol me'n só enamorat
i li he dat una besada.
L'amor del sol m'ha arborat,
les ales me'n ha cremades.
¡Si el no estimar és un mal,
l'amor roent més encara!

Text català de les cançons

INFIDEL

P. Cornelius

Mon cant serà
senzill i breu,
que us vull parlar
del trist cor meu.

Ma veu amb por
no ho gosa dir:
qui em duia amor
em va traïr!

Per sempre viu
mon cor penant...
Y ací teniu
la fi del cant.

MON AMOR ÉS FLOR

F. Schumann

Mon amor és flor de flairós perfum,
mon amor és sol qui radia;
com sol m'enlluerna amb sa forta llum,
com flor dolça flaire m'envia.

Mon amor té ales com un moixó
i es posa en la flor més manyaga,
i entona, embaumat de sa dolça oló,
cançons d'amor ubriaga.

YA VE!

Mörike

Ja la primavera ve!
Suren ses blavors per l'aire;
dolça i ben sentida flaire
grat presagi és pel terré.
Prest del són la flò
va a ser deixondida...

Ou, al lluny, d'un arpa el tendre sò!
Primavera ve!
Prou que l'he sentida!
Si, ja ve!

AFECCIÓ

H. Gilm

Prou que ho saps, amada meua:
quan no et tinc, patesc sens treva,
car l'Amor m'ha el cor malmès,
grans mercès!

Per la llibertat brindava,
d'amatista el beire alcava
del teu sacre gest empès,
grans mercès!

I tot mal esprit llunyares,
adhuc vida nova em dares,
venturos ton cor m'ha près,
grans mercès!

LES FULLES SÓN MORTES

R. Morax

Les fulles són mortes
a ran del sender:
el fret de Gener
ha tancat les portes,
ventades molt fortes
tan trist el terrer:
és l'hivern!

Als plàtans amples
despullats, marçits,
en llòbregues nits
negres corbs hi campen;
febles raigs s'escampen
de solc etern:
és l'hivern!

La terra, tremola
en son dur llencol
i jo sóc tot sol.
Al lluny l'hora sona;
no trobo aima bona
al bosc sol i veru:
és l'hivern!

L'amada dalida
cercà un altre amat,
i son cor ingrát
em fuig i m'oblida.
Així va la vida
de dols munt etern:
és l'hivern!

LA NON-NON DE LA MORTA

Apeles Mestres

Dorm, amor meu, sota eixa llosa
ton somni etern:
aquí no hi ha, perquí hi reposa,
istiu ni hivern.

Els vells xiprers que s'hi ageganten
vetllen ton són,
tot brandant les flors et canten
una non-non.

Entre les flors volen bandades
de papellons,
venen de lluny, enamorades...
són mes cançons.

I hi volaràn fins aquell dia
que a ton recés
jo vindré a fer-te companyia
per sempre més.

A UN ROSER

Trinitat Catasús

¡Ai roser de roses blanques
despullades veig tes branques
al bes gelat de tardor!

Quan un dia tu florires,
quan de verdor et vestires,
va flopr també mon cor.

Per treure aquesta florida
l'amor va donar-li vida,
i amb son nèctar me'l rega.

Mes s'esvai primavera
com fumèrola lleugera
i ses flors es van glaça.

Jo les guardo ses despulles,
mes tu no ho fas amb les fulles,
que el mestrat te les prengue.

Mes, que hi fa? ¡ei quan les miro
amb més tristesa suspiro,
recordant l'amor prim!

¡Ai roser! Quan amb tristura
una mirada en tu s'atura
veig un company de dolor.

Mes tu reviuràs un dia
i jo no, puix l'alegria
jamai tornarà a tuon cor!

- Quatre*
I - NATÀLIA
II - LA GÀRSA
III - MICO-MACO
IV - nang, ming

TRES CANÇONETES

(RECORDS D'INFANESA)

Shavinsky

II La garsa

Garsa en ton niu,
piu, piu, piu...
Ah, no saltis pas del niu!
Ella salta i, pobreta,
s'ha trencat la poteta.
Cuita, porta'm una veta
per lligar-li la poteta.

J. Pina, trad.

II El corb

Dalt del pont, un jorn passant,
veig que un corb s'està assecant.
Prest agafo al corb esquiu
per la cua i, amb afany,
llenço el corb a dintre el riu,
fent-li pendre així un bon bany.

Altre jorn, el pont passant,
veig que el corb s'està mullant...
Prest agafo el corb esquiu
per la cua i, amb afany,
trec el corb defora el riu,
eixugant-lo així del bany.

III Mico-Maco

Mico-maco,
ai de qui el faci entadar!

Mico-maco...
Quan ell se'n va a algun concert
sempre a tots vol convidar
i si goses refusar,
pall la cara et deixa inflada
i et tren les tripes si xisclen!

Pica, mico,
pega, maco!

J. Pina, trad.

CANÇÓ DEL CAVALLET

Prósper Estiu

Cavallet meu, car cavallet, ves com el vent!
Mon pobre cor és rosegat de forta enveja:
amo una noia que m'espera a la buscúria;
si sóc tardà s'en anirà trista a un convent.

Cavallet meu, sens reposar, sempre rabent!

De quatre peus salta barrancs, clots, torrenteres,
i escumejant les brollar foc de dures pedres.
Porta'm bentost prop la qui a mi dū el pensament!

Cavallet meu, hauràs civada, bona grana!
Llà la veurem! Rera aquell cim té la cabana!
Quelcom em diu que es deu morir d'enyorament!
Cavallet meu, no arribis pas fins a sa porta!
A mon orella un llòbreg toc sonà lleument!
Torquem-nos ja per no senti'l! L'amiga és morta!

LA PRIMAVERA

T. de Banville

Ja ets ací, primavera gran!
Les liles de bell tirs floreixen;
les amants, qui per tu glateixen,
llurs trenes de cabell desfan.

Sota els raigs de sol radiant
les velles eures es marceixen!
Ja ets ací, primavera gran!
Les liles de bell tirs floreixen.

Ajacom-nos vora l'estany,
que així els nostres mals es guareixen!
Mil quimeries dalers nodreixen
nostres cors rublerts tots d'afany.
Ja ets ací, primavera gran!

MON CANT ÉS AMARG I FERÈSTEC

Borodine

Mon cant és amarg i ferèstec,
mes com mai podria ser dolç?
Traïdor! Un verí ben mortífer
han vessat els teus ills en mon cor!

Mon cant és amarg i ferèstec,
mes com mai podria ser dolç?
Jo duc dintre el cor una serp,
dintre d'ella m'hi heu posat el peç!

DESIG

Puschkin

El llòbrec jorn al lluny va tramuntant
i a cada punt renova ma recança;
l'engoixa em puny, la pena es ja més gran,
l'amor consum mon cor sense esperança!

Jo no em plany pas, no parlo del meu dol
i plor a estones sols per confortar-me,
prò el meu esprit no troba mai consol;
soc làs de tant lluita i desesperar-me!

Oh somni, de la vida el bé millor,
fuig lluny, on jo mai més no et trobi!
La meua amor es torna el meu oprobí;
doncs vull morir... emprò morir d'amor!

AL BALL

Tolstoi

Al mig d'una festa fressosa,
un jorn jo et trobi per atzar;
un veí amagava ton rostre
privant que el vegés mon esguard.

Emprò sots la randa tan fina
tos ulls bells prou que endeviní,
i ensemps ta veu pura, de diva,
mon ésser pla bé embadali.

Ton cos vincladiç fort m'atreia,
ton aire graciós m'encisà,
ton riure expressant candidesa
dins meu sempre ressonarà.

I quan jo sóc sol, lassat, tètric,
i ve de la nit la foscò,
oviro d'uns ulls els raigs tendres,
oesc d'una veu dolça el sò,
i en somni plaent veig ta imatge
passar com fugivol visió.

Serà açò l'amor? No ho sé gaire...
mes sí, ço deu ésser l'amor!

CANÇÓ DE BREÇOL

Tsepkinov-Kupernik

Al lluny, com finíssima glaca,
s'esblaima la llum del jorn breu.
La nit amb son ala m'enllaça...
Oblida i reposa, cor meu!

Y veig, sens delit ni esperança,
breçant-la en l'espai l'aire lleu,
la fosca que lenta s'avança...
Oblida i reposa, cor meu!

No evoquis jamai l'infantesa,
que après tot pesar és més greu.
Secreta mantén ta tristesa...
Oblida i reposa, cor meu!

Fantasma, aparença o mentida,
més fràgil que bolva de neu,
el goig és un somni en la vida...
Oblida i reposa, cor meu!

Trad. de Lluís Vía

LA NIT

A. Puschkin

Ta veu, oh mon amor,
tan dolça i harmoniosa,
trenca el silenci pur
d'aquesta nit formosa.

Una feble guspira
veig encendres's prop de mi.
Mos versos frisen, canten amb dolçor
igual que un riu d'amor
on t'hi veig reflectir.

De sobte s'obren els teus ulls
ben aprop meu,
somriu ton bell esguard
oesc vibrar ta veu:
"Amor, oh dolç amor,
jo't vull i soc tot teu."

Trad. de Lluís Vía

L'ESTRELLA INDISCRETA

A. Maikow

Mon amor, cal que t'ho diga
que'l besar ta boca em triga?
Mes la lluna és tafanera...
Qualque estrella trapacera
a la mar ho xerraria.
L'onada, sabent el secret,
el diria també al Janet.
Com que'l Jan vol la Maria
tot seguit ella ho sabria.
Y el veinat com correria
a provar si ens sorprenia
bescamviat besades fines
entre aquestas tarongines,
prematures presentalles
per les nostres esposalles!

Trad. de Lluís Vía